

Homenatge a Modest Prats. —El dia 29 de maig va celebrar-se a la Universitat de Girona un emotiu acte acadèmic d'homenatge al professor Modest Prats i Domingo, amb motiu de la seva jubilació. En aquell acte Modest Prats va pronunciar la seva darrera classe magistral i se li va lliurar, entre altres regals, una miscel·lània d'homenatge elaborada per tot d'antics companys de docència de la Facultat de Lletres de Girona o de l'antic Estudi de Lletres del Col·legi Universitari gironí. L'acte va servir, a més, per inaugurar solemnement la nova Sala de Graus de la Facultat ubicada a la capella gòtica de Sant Miquel, antiga sala capitular del convent de Sant Domènec de Girona, on té la seu aquesta Facultat. La capella, que ha estat restaurada recentment, no va poder encabir la nombrosíssima concurrència —amb abundant representació de la cultura, la societat i l'Església gironines—, que va envair també el claustre gòtic annex.

L'homenatge a Modest Prats, presidit pel Dr. Joan Nogué, Degà de Lletres, i pel Dr. Josep M. Nolla, Vicerector de la Universitat, va ser conduït per la professora Mariàngela Vilallonga que, a banda de formar part dels curadors de la miscel·lània, va fer-ne la *laudatio* inicial. La lliçó magistral, amb el títol de *La Paraula i les paraules*, pretenia, resseguint alguns passatges bíblics amb clares implicacions de caràcter lingüístic, conciliar la doble condició de capellà i de filòleg que ha marcat, al llarg de tota la seva vida, els interessos intel·lectuals de l'homenatjat. El seu discurs s'estructurava en tres apartats. En el primer, «Sobre l'origen del llenguatge, o ¿en quina llengua parlaven Adam i Eva al Paradís terrenal?» reflexionava sobre la universalitat de la preocupació per l'origen de les llengües, i sobre com aquesta preocupació ha condicionat des dels inicis les diferents disciplines lingüístiques. Amb diversos exemples catalans i forasters de tots els temps, mossèn Modest exposava que aquesta interrogació no ha deixat mai de ser present entre els pensadors de diversos camps científics, i que fins en la més estricta actualitat, a rel dels últims descobriments genètics o psicolingüístics, el debat

és ben viu. En el segon apartat, «De Babel a Pentecosta», el recurs a aquest dos episodis bíblics, aparentment contradictoris, li permetia il·lustrar com ha estat possible, en qualsevol moment de la història cultural occidental, subordinar la percepció de la diversitat lingüística i de la particularitat idiomàtica d'un territori o d'una comunitat a determinats interessos polítics, econòmics o culturals. En el tercer apartat, i a manera de conclusió, afirmava en definitiva que «Res no és innocent en el món de les llengües». Amb la referència d'un parell d'episodis bíblics menys coneguts, com ara el de l'enfrontament de Jefè i els galaadites amb els efraïmites, en què es condiciona l'extermini dels enemics fugitius a la capacitat de pronunciar un determinat fonema palatal, o el de la identificació de l'apòstol Pere pel seu accent galileu, que dóna peu a una de les cèlebres negacions, reclamava la clarividència necessària en els filòlegs i els lingüistes per no deixar-se endur per les inèrcies aparentment «naturals» que regeixen el devenir de les llengües, i per denunciar quan cal l'ús partidari que poden fer-ne els qui ostenten el poder —«ningú com nosaltres ha de tenir ben clar, diguin el que diguin, que la paraula dominant és la que imposa el poder dominant».

El professor Modest Prats va acabar la seva intervenció demanant excuses al centenar d'exalumnes per les possibles mancances, i agraïnt els estímuls i l'amistat dels deixebles i els companys professors. Va voler fer una referència explícita i emotiva a Josep M. Nadal, coautor amb ell dels primers volums de la *Història de la llengua catalana* —durant la lliçó ja havia citat diversos treballs dels companys del grup d'història de la llengua de Girona, denotant complicitat i recolzament a la seva feina— i va acomiadar-se amb una nova al·lusió bíblica, a l'inici de l'evangeli de Sant Joan, a propòsit de la qual conclouia que la ciència filològica —l'estudi de les paraules—, havia estat per a ell una manera eficaç per acostar-se a La Paraula Fundacional.

La miscel·lània d'homenatge, que ocupa dos gruixuts volums de la revista *Estudi General* que publica la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, ha estat editada a cura d'Albert Rossich, Mariàngela Vilallonga i David Prats, i recull una cinquantena d'estudis, a més d'un parell d'articles de caràcter biogràfic i una bibliografia de l'homenatjat que s'acosta a l'exhaustivitat. En el primer tom es recullen (523 p.) els treballs sobre Art, Filosofia, Història, Filologia espanyola, Filologia llatina i Filologia italiana, i el segon tom (567 p.) és dedicat íntegrament als treballs sobre Llengua i Literatura catalanes. [F. F.]